

Filosofie

[Forum](#)

Bidden voor vrede

Broeder René Stockman: 'Onverschilligheid voor wat er rondom ons gebeurt of ons hullen in een zogenaamde neutraliteit is het ergste wat we vandaag kunnen doen.'

—

[René Stockman](#)

Broeder René Stockman was de elfde generaal-overste van de pauselijke congregatie van de Broeders van Liefde.

Onverschilligheid voor wat er rondom ons gebeurt, is het ergste wat we vandaag kunnen doen

foto © RS

Het zijn apocalyptische beelden die we dagelijks voorgeschoteld krijgen. Van oorlog en geweld dat zich wereldwijd op zoveel plaatsen voltrekt. Het is een wereldoorlog; één die versnipperd, op verschillende plaatsen wordt uitgevochten, om de woorden van paus Franciscus z.g. aan te halen. Machteloosheid, angst en ook kwaadheid komen in zovelen van ons op om al het leed dat die conflicten met zich meebrengen.

Altijd weer draait het om macht en grondstoffen die de heersers van deze wereld naar zich toe willen trekken. Bijna elke zondag horen we paus Leo tijdens zijn angelusgebed een nieuw conflict aanhalen waarvoor hij als een roepende in de woestijn om vrede smeekt en elke vorm van wapengeweld afzweert. Maar de bommen blijven vallen, de drones blijven vernieling zaaien en in plaats van de dialoog die de paus voorstelt, horen we alleen het woord 'verging' klinken.

Passies

Ondertussen zijn we de veertigdagentijd ingegaan die ons op weg moet zetten naar Pasen, het feest van de Verrijzenis. Voor sommigen beperkt zich dat tot een vluchtig assenkruisje op Aswoensdag en het meemaken van een aantal diensten in de Goede Week. Wat ertussen ligt, verschilt niet veel van de rest van het jaar.

De vastenpraktijken, zoals we die vroeger kenden, zijn quasi volledig weggefallen. Misschien wel omdat ze dikwijls uitsluitend formalistisch werden nageleefd, zonder dat de gekende zin van de profeet Joël echt tot hen en ons doordrong: 'Scheurt uw harten, en niet uw kleren.' (Joël 2, 13).

De veertigdagentijd is een uitstekende periode om ons leven grondig te evalueren

Zij die de dagelijkse liturgie volgen horen nochtans voortdurend de oproep tot inkeer, tot bekering. De veertigdagentijd is daarom een uitstekende periode om ons leven grondig te evalueren en ons af te vragen hoe het gesteld is met onze passies; de passies waarvan we nu wereldwijd de desastreuze gevolgen zien.

Want de passies van macht, bezit en genot leven ook in onze harten. En hoewel passies als dusdanig neutraal zijn en daarmee tot onze menselijke natuur behoren, zijn ze wel de toegangspoorten voor het kwade dat ons zo in zijn greep probeert te krijgen en ons tot kleine oorlogen aanzet. Oorlog met God, die we uit ons leven willen verwijderen omdat Hij ons verstoort op

onze weg onze eigen god te willen worden. Oorlog met onszelf, omdat we moeten vaststellen dat de goede voornemens om op een gezonde wijze naar ons geluk te streven almaar opnieuw worden doorkruist door ons passioneel grijpen naar macht, bezit en genot. En ook oorlog met de mensen om ons heen, omdat zij ons onvoldoende ruimte geven om op onze eigengereide wijze voldoening te geven aan onze passies. Er zijn oorlogen om ons heen, maar ook dikwijls in onszelf.

Gebed voor vrede

Maar wat kan die zelfreflectie bijbrengen aan de wereldvrede die vandaag heel ver te zoeken is? Is het geen terugplooiën op zichzelf en tegelijk onverschillig blijven voor het leed dat zich rondom ons afspeelt? Tenzij die zelfreflectie de bron wordt van gebed, jawel, gebed voor vrede. Want bij bidden gaat het altijd om in ons leven ruimte te scheppen voor God. Hem echt aanwezig laten zijn in onze realiteit en die met zijn genade te verlichten. Onze eigen realiteit en de realiteit om ons heen.

We kunnen wel bidden opdat er in de harten van de wereldleiders een zaadje van vrede zou worden geplant

Sommigen zullen dat bidden om vrede als een druppel op een hete plaat vinden, anderen zelfs naïef en totaal zinloos. We kunnen toch niet verwachten dat God rechtstreeks zal ingrijpen in wat nu aan het gebeuren is? Maar we kunnen wel bidden opdat er in de harten van de wereldleiders een zaadje van vrede zou worden geplant, zoals ook onze innerlijke vrede altijd het resultaat is van onze eigen inspanning, aangewakkerd door Gods genade.

Schenking

Terwijl het woord 'genade' bij velen vandaag als iets uit lang vervlogen tijden zal klinken, mag het voor ons gelovigen de kracht blijven die ons door God geschonken wordt zonder dat we dat mathematisch kunnen aangeven en bewijzen. Bernanos schrok er niet voor terug om in zijn roman *Dagboek van een dorpspastoor* zijn protagonist op het einde van zijn – toch wel tragische – leven de woorden 'alles is genade' in de mond te leggen. Het blijft iets bovennatuurlijks dat ons wordt geschonken en waarvoor we ons moeten openstellen; gewoon openstellen en er ruimte voor maken in ons hart.

Onverschilligheid voor wat er rondom ons gebeurt of ons hullen in een zogenaamde neutraliteit is het ergste wat we vandaag kunnen doen. De

liefde vraagt dat we de compassie in ons leven toelaten en echt meeleven met het leed van zovelen. En bidden voor hen die lijden is ook een vorm van meeleven, soms de enige vorm van meeleven die we op dit moment aan die velen kunnen geven. Het is het veertiende werk van barmhartigheid dat we hier beoefenen: bidden voor de levenden en de doden.

Hoe zinvol dat dat ook in de reeks van de werken van barmhartigheid werd opgenomen. Het is het sluitstuk van de zorg voor onze medemensen en soms het enige wat we hen nog kunnen schenken. Het is een zorg die bij machte is om ook afstanden te overbruggen.

Laten we voor elkaar zorgen.

Tags